

Angel ült a széken, és átadta magát a folyamatnak, egy teljesen új ember született abban a pillanatban. Érezte, ahogy az energia a feje búbjától a talpáig átjárja, és a szíve egy egészen hosszú pillanatig dobanni is elfelejtett. Majd amikor újból lüktetett, minden egyes pulzálással fényt lövellt ki a világba. A lány tudta, hogy már semmi nem lesz olyan, mint ezelőtt. Ahogy ő újjászületett, a világ is egy másik arcát fogja mutatni, és ő ebbe a világba visz csodát és melegséget. Ahogy szép lassan alábbhagyott az energiazuhag, felállt, és odalépett az ablakhoz.

Kinézett az udvarra, apja még mindig a fa törzsénél ült, szemei üvegesen meredtek a távolba. Látszott, hogy még nem tudta magát túltenni a hallottakon, kalapját kezében forgatta és úgy tűnt, ez a monoton mozdulatsor valamelyest megnyugtatta. Angel hosszan nézte a férfit, átérezte mindazt, ami a lelkében lejátszódott, és sajnálta. Tudta, hogy a legjobb tudása szerint cselekedett, és képtelen volt elfelejteni, hogy a lánya valójában nem az ő vére, hanem egy másik férfi sarja. Lassan elindult az ajtó felé és a konyhán áthaladva, kilépett az udvarra. A férfi felnézett, ahogy megjelent az ajtóban. Szemeiben a félelem, a keserűség, a csalódottság keveréke látszódott. De Angelt ez nem zavarta, odament hozzá, lehajolt, és megsimogatta. Gregory nem tudta, mi történik, csak sejtette, hogy a lány megértette, ki is ő valójában.

- Mindent köszönök, Édesapám! – szólt lány, meleg hangon.
- Angel... én nem tudom, mit köszönsz. – Apja iszonyú zavarban volt.
- Mindent. Azt, hogy nagyon szeretted az édesanyámat, úgy is, hogy én a múltra emlékeztettelek minden pillanatban. Azt, hogy felneveltél, és gondoskodtál rólam.
- Angel... Én... nem tudom, mit mondjak. - A férfi hangja elcsuklott, arcát könnyek áztatták.
- Semmit, minden úgy jó, ahogy van. – A lány leült a földre a férfi mellé, hozzábujt, és átölelte.

Gregoryból feltört a múlt összes fájdalma, már nem szégyellte magát, zokogott, a lány pedig jó szorosán ölelte, ahogy csak bírta. Az idős férfi megengedte magának, hogy gyengének lássa a lányt, hogy sebezhetősége felvillanjon néhány pillanatra. Angelnek is könnybe lábadt a szeme, és szíve valósággal kinyílt, mint a rózsza. Így ültek egymást szeretve és támogatva. Greg megkönnyebbült, kezeivel megtörölte könnyben áztatott szemét, és ránézett a lányra. De úgy nézett, ahogy eddig soha, szeretettel, melegen. Apa és lánya egymásra találtak, meglátták egymásban a fényt, ami mindig ott volt a felszín alatt. Mindkettejüknek olyan csodában volt része, amiről sokáig álmodni sem mertek, és most valóra vált a csoda.

- Soha nem felejttem el mindazt, amit tőled kaptam. Örökre a szívembe zártalak. De most el kell mennem, mert még néhány emberrel lezáratlan dolgom van. — Szólt a lány, miközben kibontakozott az ölelésből.
- Rendben. Mindig tudtam, hogy egyszer eljön ez a pillanat. Te egészen más voltál, mint a többi gyerek, és én nem tudtam mit kezdeni a téged körülvevő csodákkal. De ígérd meg, hogy visszatérsz ebbe a házba!
- Megígérem, Édesapám. Hamarosan újból itt leszek. — Angel felállt, és elindult a házba.

Tudta, hogy a „különös utazások”, melyekkel a következő életébe tekinthetett be, most már nem fogják zaklatni, mert felülírta kettejük kapcsolatát, és nem vitte tovább a fájdalmat. Így lelkében teljes nyugalommal készülődni kezdett. Becsomagolt magának némi élelmet, és gondolatban már a fiú házánál járt. Ahogy Jessere gondolt, szíve hevesebben vert mellkasában, és a meleg fény, ami körbeölelte, még jobban pulzált. A lány minden sejtjében érezte az átalakulást. Tudta, hogy ember, hogy földi testben van, de azt is tudta, hogy számára nincsenek határok, nincs lehetetlen, bármit megvalósíthat.